

Tal dia com avui fa...

1 any

Intervenció

L'Estat sotmet la intervenció dels comptes al 155. Hisenda aplega tot el control financer, però al gener permetrà pagar els ajuts.

10 anys

Un gran acord

Pacte nacional per les infraestructures. El govern impulsa un gran acord social que preveu 100.000 milions en inversions.

20 anys

Pugna a l'Iraq

L'Iraq atacarà els avions aliats que sobrevolin el seu espai aeri. Washington i Londres autoritzen els pilots a obrir foc si els amenacen.

Full de ruta

Imma Merino

Lèxic per la llibertat

Tribuna

Assumpció Cantalozella. Escriptora

Els binocles del rei

He fet que el tió d'aquest any caigués dos exemplars d'una de les dues edicions en català (*Lèxic familiar*, amb traducció d'Elena Rodríguez i publicada per Àtic dels Llibres; l'altra du per títol *Vocabulari familiar*, traduïda per Mercè Trullen i a càrrec d'Enciclopèdia Catalana, però a la meua llibreria, la 22, no n'hi havia cap volum disponible) d'un llibre de Natalia Ginzburg que estimo de manera especial: *Lessico familiare*, aparegut al 1963. L'autora hi relata part de la història de la seva família, uns dels Levi de Torí, entre 1930 i 1950. Si l'he regalat a membres de la meua família és perquè, fent-s'hi presents d'una manera captivadora les singularitats d'aquests Levi i la construcció de la identitat de l'escriptora, hi ha un univers en el qual ens hi podem reconèixer: cada família crea un llenguatge propi i transmet unes històries que defineixen un sentiment de pertinença. El lèxic o el vocabulari familiar el constitueixen aquelles paraules o frases que, com ho defineix la pròpia Ginzburg, "farien que ens reconeguéssim l'un a l'altre en la foscor d'una cova o entre milions de persones". En dius una i ressuscita una història que, formant part d'una memòria compartida, reactiva els vincles de pertinença. Diria que és la sal que es paga amb el preu de les trobades familiars a les quals, posem per cas, estem obligats en festes com aquestes de Nadal.

Penso que, de la mateixa manera que n'hi ha de familiar, també hi ha un lèxic o un vocabulari amical. Ho he tornat a comprovar en la trobada nadalenca amb les meves amigues del poble, que té menys de mil habitants. Recordant, per exemple, les botigues i els seus venedors que hi havia al poble a la nostra infantesa se'ns ha fet present què fa que un poble sigui un poble i per què, encara que la nostra memòria i la d'altres de moment el conservi, ho està deixant de ser: totes les històries del lloc transmeses de generació en generació. Aquest llibre, de fet, el va fer un altre escriptor vinculat a Torí: Cesare Pavese amb *La lluna i les fogueres*. D'altra banda, si he regalat la novel·la de Ginzburg és perquè parla d'una família antifeixista. És una novel·la amb estima per la llibertat que referma els vincles morals i polítics: Llibertat per als presos polítics i retorn dels exiliats en llibertat. Aquest és el meu desig fonamental pel 2019.

Un cop sentida l'arenga del rei, em reafirmo en la teoria, ja acceptada per quasi tots els habitants d'aquest Estat: des de Madrid no es veu el territori. És conegut que des de la cort mai no es veu el poble... El dignatari reial segurament és el que posseeix menys capacitat per adonar-se de qui són els seus súbdits i de quin és l'espai del seu regne. El discurs Nadal-2018 ha evidenciat un cop més la teoria.

A LES VERSIONS que s'han fet de la cort de Versalles, en cinema, i en una recent sèrie televisada, es reflecteix aquesta realitat. El rei i el seu entorn, en aquell cas Lluís XVI de Borbó, formen un microcosmos amb les pròpies dinàmiques. En una realitat paral·lela, que converteix en dramàtica la situació establerta entre el monarca i els seus súbdits. Mentre que la cort vivia a la plena opulència el poble no tenia pa. Literalment.

NO SE N'ESCAPA PAS Felip VI de Borbó, rei d'Espanya, del model. En les parau-

les del 24 al vespre, mai no va sortir exposada la veritable problemàtica que actualment té plantejada el regne: el desig intens de la nació catalana d'utilitzar el dret de l'autodeterminació. Com si li fes basarda anomenar Catalunya fa revolts i giragonses, expressant que cal estar tots units, no separar-nos mai, viure ben amics i coneguts.

PARLAR LA NIT DE NADAL com si es dirigís a una societat diferent de la que es mou per sota del seu setial intensifica el rebuig que sofreix arreu.

LA CEGUESA DE SA MAJESTAT és també característica del conjunt de les oligarquies que des de sempre tenen el poder polític a les mans i, com el rei, no veuen el territori. Més enllà de l'escandalosa xarxa de comunicacions, cal analitzar el resultat de l'anàlisi feta per Solbes i Castells que ex-

posen una situació impressionant després de la distribució del resultat dels impostos, només a 4 autonomies –Madrid i els Països Catalans– se'ls retorna menys del cotitzat. Catalunya i els 16.000 milions, és ben sabut.

DESCONEIXEM SI SA MAJESTAT ignora aquesta situació. Però el cert és que, per Nadal, fa un discurs indigne d'un personatge que, posat al cim del regne, sembla oblidar la manca de projecte que ha dominat Espanya: la carència d'una estructura general del territori.

ATENCIÓ, MAJESTAT. No només és Catalunya qui refusa el vostre discurs... A Castella i Lleó ha nascut la consciència d'aquesta carència, com els *castellano-viejos* manifesten d'amagatotis.

NOMÉS SOU EL MONARCA, ÉS CLAR. No sou pas responsable directe del desgavell, és clar. Però, potser hauríeu d'agafar els binocles i mirar més enllà de La Zarzuela i de les muralles de riquesa que envolten l'oasi madrileny. Us emportaríeu una sorpresa. O no?

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El talent, a casa!

■ Fa quatre anys queestic vivint a Brussel·les, i després d'haver pogut fer les meves primeres pràctiques de sis mesos en una empresa de la ciutat, en fa un i mig que ja en soc treballador. Aquest temps ha estat suficient per adonar-me de la gran sort que tinc de treballar en un país com aquest, i no només per les condicions de feina que tinc, sinó per com de valorat m'han fet sentir a l'empresa des del principi, encara que fos jove, acabat de sortir de la universitat, i sense gairebé cap experiència laboral al meu currículum. Si intentem equiparar-ho amb les oportunitats de feina a l'Estat espanyol... com valoren les empreses els joves que surten de la universitat? Com de difícil és, per a la majoria d'acabats de graduar, trobar la seva primera feina? Pràctiques, contactes a curt termini o condicions de feina precà-

ries... És això el que volem per als nostres joves? És així com tirarem el país endavant? Disposem de les millors universitats del món, els nostres universitaris graduats tenen una formació moltes vegades exemplar, i tot l'esforç es tradueix en després deixar-los marxar perquè apliquin tots aquests coneixements a l'estranger. Sense innovació no hi ha progrés, i són els joves els que tenen l'empenta per innovar, cercar, descobrir.

POL SOLANO UBACH
Tervuren (Bèlgica)

Escola Nova 21 a TV3

■ L'entrevista del programa *Més 3/24* al president de Nova Escola 21 va llançar una dada esfereïdora. Eduard Vallory, president de l'entitat, va dir que hi havia mig milió de centres educatius implicats, un nombre infinitament superior a tots els existents a Catalu-

nya. Tot i l'exageració, després va afirmar que el seu projecte d'Escola Nova 21 pretén preparar els alumnes per a la societat que els espera, quelcom que han estat fent tots els mestres des de sempre. I finalment deia que a l'aula no s'han de fer classes magistrals, però les sessions que ell sí imparteix als docents sempre són magistrals, amb una altra paradoxa, cap professor que sàpiga el que es fa, mai no imparteix sessions magistrals entre els seus alumnes, la qual cosa el senyor Vallory desconeix ja que, i a televisió també, va confessar que mai no havia impartit classes i que havia suspès repetides vegades el batxillerat. En fi, i a molts així els ho va semblar, Vallory va vendre més fum que llenya. Potser el senyor Vallory busca pujar i esdevenir el proper conseller d'Educació.

DAVID RABADÀ I VIVES
Barcelona

La nit més sobrevalorada

■ S'acosta Cap d'Any i amb això la necessitat de tenir algun pla, no fos cas que aquella nit no facis res especial.

Avui llegia a Twitter: Els vint millors plans per Cap d'Any. Vint? L'oferta cada vegada és més gran, com l'ansietat de la gent per fer alguna cosa. Ens venen plans a preus desmesurats, però amb l'excusa que és la nit de l'any paguem sense pensar-hi. Ens generem unes expectatives molt altes, i si surt malament, que és l'habitual, comencem l'any frustrats.

Riuades de gent als clubs, borratxos molestos a cada cantonada i el mateix missatge de WhatsApp repetit una vegada i una altra. És un dia que cal celebrar, però no deixar-se enganyar.

BERTA PUIG
Barcelona